

עפ"ת 29865/05/20 - הראל בדיחי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 29865-05-20 בדיחי נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט אברהים בולוס

המערער הראל בדיחי

נגד

המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטתו של בית המשפט לתעבורה בחדרה (כב' השופט אלכס אחר) שניתנה ביום 4/3/2020, ובגדרה בית המשפט קמא הורה על דחיית בקשתו של המערער להישפט (להלן: "ההחלטה").

2. למערער הוצאה הודעת תשלום קנס, זאת בגין ביצוע עבירת מהירות ביום 14/3/2018. בחלוף כשנתיים, וליתר דיוק ביום 3/3/2020, המערער פנה בבקשה להארכת מועד לבית המשפט קמא, אשר נדחתה בגדרי ההחלטה.

בית המשפט קמא הבהיר בהחלטתו, כי משום שהמערער שילם את הקנס, הרי הוא מוחזק כמי שהודה ואף ריצה את עונשו, מכאן הארכת מועד אפשרית אך ורק בהתקיימן של נסיבות חריגות ואף יוצאות דופן. בית משפט קמא גם הוסיף, כי פנייתו של המערער באה לאחר כשנתיים. שיהיו זה, כך צוין, אף הוא מצדיק את דחיית הבקשה. עוד מצא בית המשפט קמא, כי הטענה לעיוות דין שהועלתה על ידי המערער לא יכולה לבסס את בקשתו של המערער, בייחוד נוכח תשלום הקנס.

3. כאמור, עם החלטה זו המערער לא השלים והגיש את הערעור שכעת מונח לפניי. בהודעת הערעור ובטיעוניו במסגרת הדיון, המערער הדגיש כי בית המשפט קמא נקלע לטעות. לגישתו, היה נכון במקרה זה לקבל את הערעור, שכן אין כל ראייה לכך שהדו"ח הגיע לידו, ואף לא באשר למשלוח הדו"ח לכתובתו הנכונה.

עוד הוסיף המערער, כי תשלום הקנס נעשה לאחרונה ומבלי שהבין את מקורו, זאת לאחר שקיבל הודעה בדבר קיומו של חוב. המערער העדיף לשלם לפני הברור משום שהינו אדם נורמטיבי ושומר חוק, דבר שאין לזקוף לחובתו.

המערער גם טען, כי בזמן ביצוע העבירה אשתו היא שנהגה ברכב ותמך זאת בתצהיר, ואף הוסיף וטען כי חסימת דרכו מקפלת בחובה עיוות דין גם מהטעם שבתמונה שנקלטה על ידי מכשיר האכיפה ואשר כביכול

מתעדת את רכבו מבצע את העבירה, רואים שני רכבים שנוסעים במקביל, דבר המערער ראה זו.

מנגד, המשיבה סמכה את ידיה על החלטתו של בית משפט קמא אשר לגישתה הינה נכונה. המשיבה הדגישה בטיעוניה כי הקנס שולם, ובמצב דברים זה המשוכה המוצבת בפני המערער הינה גבוהה ביותר. המערער לא הניח אף טעם, לא כל שכן, כבד משקל, אשר בכוחו לבסס את בקשתו להארכת מועד להישפט אחרי שהקנס שולם.

4. שקלתי את טענות הצדדים, ולא בלי התבלטות החלטת לקבל את הערעור.

5. סע' 229(ח) לחסד"פ מורה לנו כדלקמן :

"(ח) שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. אולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם ששילם את הקנס ותובע ביטל את הודעת תשלום הקנס לפי סעיף קטן (ג) או על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230."

6. בתשלום הקנס המערער הודה, הורשע, הרשעתו השתכללה, והוא אף נשא את עונשו במלואו. בנקודת הזמן זו אחרי ריצוי המערער לעונש, יש ליתן משקל כבד ואף מכריע לעיקרון סופיות הדיון, יעילות ההליך ולשונו הברורה של סע' סעיף 229(ח') לחסד"פ (רע"פ 2096/07 **כוכבי נ' מדינת ישראל** (10.11.08) (להלן: עניין **כוכבי**)).

7. הארכת מועד להישפט שעה שהקנס שולם אפשרית משני טעמים; כאשר הבקשה לא הוגשה בזמן בשל נסיבות שלא היו תלויות במבקש והבקשה הוגשה מיד עם הסרת המניעה או בקיומו של עיוות דין (עפת (חי') 6611-03-18 **אלון גרודברג נ' מדינת ישראל** (26.3.18)). אף שזו מצוות המחוקק, אלא, כפי שנקבע, יש להפעיל סמכות זו במשורה ולהיעתר לבקשה להארכת מועד להישפט אחרי שהקנס שולם, אך ורק במקרים מיוחדים ובנסיבות חריגות ביותר.

8. באשר לחלופה הראשונה לעניין האיחור בשל נסיבות שאינן תלויות במבקש עצמו נקבע, כי חריג זה לכלל יש לפרשו על דרך הצמצום, כמו במצב של אי ידיעה וחוסר יכולת המבקש לדעת אודות הדו"ח (עניין **כוכבי**, פס' 8); או בקיומן של נסיבות קיצוניות אחרות, למשל, כאשר בסמוך לקבלת הדוחות המבקש לקה במחלה קשה, כך שהמעקב והטיפול הרפואיים דחקו את נושא הדוח מחוץ לתשומת לבו וגרמו גם לאיחור בהגשת הבקשה להארכת מועד (עפ"ת (חי') 40444-10-18 **פטאל פנינה נ' מדינת ישראל** (2.11.18)).

9. ואילו באשר לטעם השני, ביהמ"ש העליון אשר לא אחת את המסקנה לפיה, קיומו של תצהיר שבגדרו אחר מודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה, לא מצדיק את מתן האורכה המבוקשת לאחר שהקנס שולם (רע"פ 7839/08 **שמעון קורנפלד נ' מדינת ישראל** (10.11.08); רע"פ 9540/08 **עופר מוסברג נ' מדינת ישראל** (8.1.09); רע"פ 8927/07 **סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל** (29.1.08)).

10. אני סבור כי במקרה זה חברו יחדיו נסיבות חריגות שמטות את הכף לקבלת הערעור ולפתיחת שערי בית המשפט בפני המערער זאת למרות העובדה שהקנס שולם.

הראשונה, התברר כי אין אף ראיה למשלוח הדו"ח לכתובתו של המערער, שידע באשר לדו"ח זה עם קבלת דרישה לתשלום החוב בסוף חודש 12/19. הווה אומר, אין לזקוף לחובתו של המערער את הזמן שחלף ממועד ביצוע העבירה ועד להגשת בקשתו, שכן רק לאחרונה נודע לו לעניין קיומו של הדו"ח.

השנייה, בסמוך לאחר שנודע לו הדבר המערער שלם את החוב (הקנס), פתח בבירור והגיש בקשתו להארכת מועד לביהמ"ש קמא. בהקשר זה חשוב לציין כי סמיכות הזמנים בין תשלום הקנס והגשת הבקשה להארכת מועד להישפט מערערת במידה רבה את חזקת ההודאה - חזקה העומדת ביסוד הגישה המחמירה בבחינת בקשות כגון דא לאחר שהקנס שולם.

השלישית, המערער אוזז בטענה הגנה כבדת משקל שבכוחה להוביל לזיכוי. נוסף לטענה כי אחר נהג ברכב הנתמכת בתצהיר, מעיון בתמונה שהופקה ממכשיר האכיפה ניתן להיווכח כי אכן במקביל לרכב המערער נסע רכב אחר, ואין לדעת האם עסקינן במהירות בה נסע רכבו או שמא הרכב האחר, דבר המחייב לפחות בירור.

11. נוכח ההלכה והגישה המחמירה, נראה כי אין די בכל אחד מהנימוקים שלעיל בנפרד כדי להטות את הכף לכיוון המערער. אולם, שעה שמשקיפים על כלל הנסיבות כמו עוצמתה של טענת ההגנה; התנהלותו של המערער שהעדיף לשלם לפני הבירור ולא התמהמה בפנייתו לביהמ"ש - כל אלה כמכלול מצדיקים קבלת הערעור.

12. לאור האמור, מקבל בזאת את הערעור וכפועל יוצא מכך, ניתנת בזאת למערער את הארכת המועד המבוקשת.

המזכירות שתלח פס"ד זה לצדדים.

ניתן היום, כ"ז אייר תש"פ, 21 מאי 2020, בהעדר הצדדים.

